

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11.05.2020 r. skarżący Z. K. wniósł do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. skargę na czynności radcy prawnego M. K.. W skardze skarżący wskazał, że radca prawny M. K. jako pełnomocnik J. K. grozi jemu oraz M. B. postępowaniem karnym o uniemożliwienie przeprowadzenia skutecznej egzekucji, co stanowi groźbę karalną w rozumieniu kodeksu karnego oraz naruszenie art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 14.08.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. postanowiła wszcząć dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego M. K. polegającego na naruszeniu postanowień art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych przez zachowanie niezgodne z zasadami etyki radcy prawnego polegające na tym, że w dniu 04.05.2020 r. (...) W., skierowała pismo do Z. K., przekazując je do wiadomości M. B., w którym groziła wyżej wymienionym zawiadomieniem organów ścigania postępowaniem karnym poprzez złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. W dniu 08.09.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. postanowiła przedstawić radcy prawnemu M. K. zarzut że działając jako pełnomocnik J. K. naruszyła art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych, poprzez zachowanie niezgodne z zasadami etyki radcy prawnego polegającego na tym, że w dniu 04.05.2020 r. (...) W., skierowała pismo do Z. K., a także do wiadomości M. B., w którym groziła wyżej wymienionym zawiadomieniem organów ścigania postępowaniem karnym poprzez złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Przesłuchiwana obwiniona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i wyjaśniła m.in. że skarżący to mąż jej klientki, który robi wszystko by uniknąć egzekucji. Skarżący jest prawnikiem – nie jest przestraszony postępowaniem karnym. Na skutek sprzecznych oświadczeń skarżącego składanych w różnych postępowaniach na temat jego majątku powstał materiał, który został zgłoszony do Naczelnika Urzędu Skarbowego oraz do Prokuratury Rejonowej W., która wszczęła śledztwo w sprawie. Ponadto obwiniona zeznała, że przedmiotowe pismo z dnia 04.05.2020 r. w ogóle nie miało dotyczyć M. B., ona miała otrzymać informację, że skoro nie ma wiarygodności, to p. W.-K. będzie dążyła do usunięcia wpisu hipotecznego z księgi wieczystej. Obwiniona przyznała, że użyte w piśmie z dnia 04.05.2020 r. sformułowanie było niefortunne, a jego celem było poinformowanie skarżącego o zamiarze złożenia zawiadomienia przez klientkę obwinionej. Obwiniona zeznała, że jej zamiarem było jedynie poinformowanie o zamiarach klienta i nie miała zamiaru nikomu grozić.

W dniu 11.09.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. postanowiła umorzyć dochodzenie w sprawie. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że podstawą umorzenia postępowania jest przepis art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. tj. znikoma szkodliwość społeczna przewinienia obwinionej. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że jako wiarygodne przyjąć należy wyjaśnienia obwinionej, że jej zamiarem było przekazanie informacji o krokach które zamierza przedsięwziąć klientka, a biorąc pod uwagę fakt, że skarżący i klientka obwinionej pozostają w wieloletnim konflikcie – to poziom zaangażowania emocjonalnego również po stronie obwinionej jest duży. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wskazała również, że sam fakt, że obwiniona musiała składać wyjaśnienia przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. sprawiło że nie podejmie ona w przyszłości podobnych działań.

Na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zażalenie złożył Z. K., który wniósł o uchycenie postanowienia oraz wymierzenie obwinionej kary. W ocenie skarżącego wydane postanowienie jest bezzasadne, bowiem z treści art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wynika, że wystarczy zagrożenie przez radcę prawnego postępowaniem dyscyplinarnym lub karnym, a motywacja radcy prawnego, czy cel jaki chciał osiągnąć

pozostaje bez znaczenia.

Na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zażalenie złożyła zażalenie M. B., która wniosła o uchylenie postanowienia oraz wymierzenie obwinionej kary. W ocenie M. B. okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego jasno wskazują na popełnienie deliktu dyscyplinarnego oraz konieczność wyciągnięcia z tego stosownych konsekwencji.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

Trafnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie. Podnieść należy, że zgodnie z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy społeczna szkodliwość czynu jest znikoma. Ocena zachowania radcy prawnego w kontekście popełnienia przez niego deliktu dyscyplinarnego, bez analizy sytuacji faktycznej oraz oceny tej sytuacji, w kontekście czy zachowanie to narusza istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikome mogłoby prowadzić do naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Wskazać należy, że dla uznania jakiegoś czynu za przewinienie dyscyplinarne konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomy. Dopiero wówczas możliwe będzie zastosowanie wobec sprawcy takiego czynu określonej sankcji karnej. Mając na względzie niniejsze rozważania stwierdzić należy, iż biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez obwinioną obowiązków, jak również postać zamiaru i motywację obwinionej, czyn jakiego dopuściła się obwiniona cechuje znikomy stopień szkodliwości społecznej, zwłaszcza iż w efekcie nie doszło do powstania żadnej szkody u pokrzywdzonego, a celem zachowania obwinionej było zapewnienie należytej ochrony prawnej dla klientki obwinionej, w sytuacji naganego zachowania skarżącego. Wskazać należy, że zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Koniecznym jest wobec przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu wzięcie pod uwagę również zachowanie samego pokrzywdzonego, jego postawa wobec przepisów obowiązującego prawa, relacje pomiędzy skarżącym a klientką obwinionej oraz samą obwinioną, emocjonalne zachowanie obwinionej wobec tych relacji, a także ewentualne następstwa jakie wywołało zachowanie obwinionej będące przedmiotem skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.12.2017 r., Sygn. akt II KK 441/17). W świetle powyższego wskazać należy, że zachowanie obwinionej w sprawie cechuje znikoma społeczna szkodliwość czynu, wobec tego ocenę tego zachowania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego należy ocenić za słuszną.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego niezasadne są wobec tego zażalenia wniesione od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 11 września 2020 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000,00 zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2020, poz. 75), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.